

Cathy Kelly

Zoenoffer

the house of books

Oorspronkelijke titel

Woman to woman

Uitgave

Poolbeg Press, Ltd., Dublin

Copyright © 1997 by Cathy Kelly

First published in English by Poolbeg Press Ltd., Dublin, Ireland

Copyright © 2003, 2012 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Karina Zegers de Beijl

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagdia

Corbis

Auteursfoto

Barry McCall

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3536 1

NUR 302

D/2012/8899/61

I

Aisling keek naar het verkreukelde bonnetje in haar hand en probeerde wanhopig om haar tranen de baas te blijven. Het doorslagje van een creditcardbonnetje, met op de linkerkant de duidelijk geprinte tekst *Lingerie de Paris*, lag verloren op de palm van haar hand.

Met bevende hand schoof ze een stoel achteruit en ging aan de keukentafel zitten, waarbij ze niet merkte dat haar mouw in een klodder jam met broodkruimels hing, die daar was achtergebleven na de voor de jongens gebruikelijke overval op de ontbijttafel. Ze sloot haar ogen en verkreukelde het bonnetje tot een prop, vurig biddend dat de woorden, wanneer ze er opnieuw naar keek, veranderd zouden zijn.

Enkele seconden tevoren nog had de vrijdag zich voor haar uitgestrekt in een comfortabele en vertrouwde routine. Een bezoekje aan de stomerij met Michaels pakken, daarna snel even bij de kapper langs om haar haren te laten föhnen voor het feest, en ten slotte koffie met Fiona in het Merrion Centre voor een stevige roddel onder het genot van een ietwat te grote punt worteltaart met een dikke klodder slagroom.

Nee, geen worteltaart, sprak ze zichzelf automatisch tegen. Een bruin broodje met een heel klein beetje margarine en een kop zwarte koffie zonder suiker. Ze moest zich aan haar dieet houden. De eerste week was altijd het moeilijkste, maar je moest je eraan houden, zeiden de goeroes altijd.

Dieet! Waarom zou ik me verdomme nog druk maken om mijn dieet, schoot het door haar heen. Wat had het voor zin om te leven op droge toast en twee plakjes magere kalkoen met als dagelijkse traktatie een mini KitKat wanneer je leven zojuist als een kaartenhuis ineen was gestort.

Opeens leken haar vaste bezoek aan de stomerij en de roddelsessie met Fiona mijlenver weg.

Michael dacht er nooit aan om zijn pakken klaar te leggen voor de stomerij, en ze was opgehouden hem daaraan te herinneren, aangezien

het gemakkelijker was om ze zelf naar beneden te brengen dan om hem door de slaapkamer te horen stampen onder het mompelen van opmerkingen over vrouwen die ongesteld moesten worden en dat hij zo nog te laat zou komen op zijn werk.

Waar ze ook mee was opgehouden, was tegen de tweeling zeggen dat ze hun vieze voetbalshirts in de wasmand moesten doen. Ze deden hun vader in ieder opzicht slaafs na, en als hij het voor elkaar kreeg om zich aan alles wat met het huishouden te maken had te onttrekken, dan probeerden zij dat ook. Aisling was het gewend dat er, bij het leeghalen van de wasmachine, resten van tissues en bonnetjes aan het wasgoed zaten geplakt. Ze had zich er eindelijk bij neergelegd dat ze zat opgezadeld met twee tienjarige huishoudelijke onbenullen en een met plastic geld uitgeruste, antihuishoudelijk ingestelde echtgenoot. En dus haalde ze de zakken zelf maar leeg.

Die ochtend was het niet anders geweest.

‘Vergeet niet om mijn donkerblauwe pak weg te brengen, Aisling, en zeg ze dat er op mijn gele zijden das een wijnvlek zit, wil je?’ had Michael van boven aan de trap geroepen.

‘Ja, heer,’ had ze met gedempte stem geantwoord vanuit de gangkast onder de trap waar ze, tussen de loden jassen, voetbalschoenen en diverse stofzuigeronderdelen die ze nooit gebruikte, op zoek was naar de tennisrackets van de jongens. Het drieweekse zomerkamp in het plaatselijke park leek aanvankelijk altijd zo’n uitstekend idee omdat het de jongens tijdens de veel te lange zomervakantie van de straat hield. Maar het betekende drie keer zoveel organisatie als ervoor nodig was om hen naar school te krijgen. De kampuren waren onregelmatig, en de jongens zeiden altijd pas op het laatste moment wat ze voor die dag aan speciale uitrusting nodig hadden.

Gisteren waren dat hun duikbrillen geweest. Vandaag de tennisrackets. ‘Ik weet zeker dat ik ze daar heb weggezet, mam,’ jammerde Phillip, terwijl hij opgewonden van zijn ene op zijn andere been stond te huppen en haar met grote, bezorgde ogen aankeek. ‘Iemand moet ze ergens anders hebben neergelegd!’

Iemand binnen het huishouden van de Morans had heel wat op zijn geweten, dacht Aisling nijdig, terwijl ze verder zocht tussen de oude kranten en een gedeukte plastic doos met speelgoed waarvan ze gemeend had dat ze die allang had weggegooid.

Iemand deed zich regelmatig te goed aan de chocoladekoekjes, brak borden en raakte schooltruien kwijt. Hoe graag zou ze die iemand niet eens een flink pak rammel willen geven.

Haar gepeins werd onderbroken door Michael, die zo mogelijk nog verontwaardigder klonk dan Phillip.

‘Aisling, wat heb je met mijn linnen blazer gedaan? Ik wil hem vanavond aan en hij hangt niet in de kast! Ik kom nog te laat, verdomme!’

Terwijl ze met de twee mishandelde tennisrackets uit de kast tevoorschijn kwam en ze aan een stralende Phillip gaf, riep ze naar boven: ‘Die heb ik in de kast van de logeerkamer gehangen omdat jouw kast zo vol is dat hij al helemaal gekreukt zou zijn nog voordat je hem aan had getrokken.’

Twee minuten later duwde Michael de jongens voor zich uit om ze, op weg naar zijn werk, af te zetten bij het kamp. Er heerste weer rust in huis. Op de achtergrond schalde het nieuws van negen uur. Ze liet de ontbijtboel op tafel staan en ging naar boven om de pakken, broeken en stropdassen voor de stomerij te halen, waarbij ze tegelijkertijd haar tas en sleutels pakte. Zoals ze al talloze keren eerder had gedaan, hing ze de kleren voor de stomerij over de rugleuning van een keukenstoel en werkte afwezig alle zakken door.

Ze vond het tussen de zakkenstof en ongebruikte lucifersmapjes die Michael op de een of andere manier altijd in zijn zakken had. In de binnenzak van het pak van dunne, donkerblauwe wol dat zo goed stond met zijn gele paisley das, zat een doodnormaal kopietje van een betaalbewijsje van een creditcard, het soort kopietje dat ze normaal gesproken niet eens een blik waardig zou keuren. Maar vandaag was anders. Iets bracht haar ertoe om het glad te strijken en ernaar te kijken. Artikelen ter waarde van vijftig pond uit een van Dublins meest exclusieve lingeriezaken waren betaald met de creditcard van hun gezamenlijke rekening, maar waren nooit in háár ondergoedla terechtgekomen.

Het was niet te geloven, maar haar dierbare echtgenoot had met een strak gezicht gelogen toen hij gemompeld had dat de dure zakenlunches die hij de laatste tijd met zijn collega’s had gehad, ervoor hadden gezorgd dat de rekening van zijn Visacard wel heel erg hoog was opgelopen.

Het bonnetje in Aislings hand deed haar vermoeden dat die hoog opgelopen rekening waarover hij had geklaagd, helemaal niets te ma-

ken had met lunches in Le Coq Hardi. Het had er alle schijn van dat de plaatsvervangend hoofdredacteur van de *Sunday News* zijn geld niet had uitgegeven aan dure Rioja en de beste gerookte zalm om de tongen van zijn politieke vrienden mee los te krijgen, maar aan heel andere dingen. Aan dingen van dure zijde.

Vijftig pond! Aisling kon het amper geloven. En dan nog wel bij Lingerie de Paris. Ze was zelfs nog nooit binnen geweest bij die dure lingeriezaak in Grafton Street. Ze had meer dan voldoende advertenties voor de mooie zijden slipjes en beha's van die winkel gezien om te weten dat ze zich dat soort ondergoed niet kon veroorloven.

Ze voelde hoe het zware gevoel in haar hart doorboord werd door een steek van woede. Ze was opgevoed met het idee dat geld uitgeven aan kleren zo goed als zondig was, en ze had van haar leven nog nooit meer dan tien pond uitgegeven voor een beha.

Afgezien van de rode, kanten teddy die de meisjes van haar werk twaalf jaar geleden voor haar huwelijksreis hadden gekocht, en een paar frivole satijnen slipjes die nooit helemaal prettig hadden gevoeld onder haar spijkerbroek, bestond Aislings lingeriecollectie uit saaie, katoenen onderbroeken en fantasieloze beha's die zelfs voor een moeder-overste nog aanvaardbaar zouden zijn geweest.

Als ze werd aangereden door een bus, zou niemand, nadat ze haar hadden ontdaan van haar simpele, donkerblauwe vest en de lange, wijde rok, bij het zien van haar totaal on-erotische ondergoed van haar kunnen zeggen dat ze een seksbom was. Het paste natuurlijk wel allemaal precies bij elkaar, de uitgezakte, niet meer zo witte onderbroek, de uitgezakte, niet meer zo witte beha, en de uitgezakte, niet meer zo witte body.

Hoeveel lycra ze ook aantrok, het zou haar nooit lukken om haar vetrollen en door cellulitis geplaagde billen weer in model te krijgen. Waarom zou ze dan geld willen verspillen aan sexy ondergoed? Hoe dan ook, het soort beha dat plaats bood aan een royale maat 85C, zag er meestal ook totaal onaantrekkelijk uit en kon over het algemeen beschouwd worden als een passiekiller van de eerste orde.

Passiekiller, ha! Ze lachte hardop, een zacht, schor geluid dat overging in een snik bij de gedachte aan Michael die een lingeriezaak binnenging om iets voor een andere vrouw te kopen. Had hij de verkoopster nietszeggend aangekeken toen ze hem naar de maat had ge-

vraagd? Had hij, voor het aangeven van de maat, zijn handen opgehouden alsof hij er een paar sinaasappelen in hield?

Aisling had ooit eens in een tijdschrift gelezen dat mannen, wanneer ze op dit soort inkoopexpedities gingen, nooit van tevoren nagingen wat voor maat ondergoed hun vrouw droeg. In plaats daarvan mompelden ze iets over smalle tailles en normale heupen, en kregen ze een kleur wanneer ze tegen de verkoopsters, die dit al talloze keren eerder hadden meegemaakt, zeiden: 'Ongeveer zoals die van u.'

Had hij, om indruk op háár te maken, naar de duurste lingerie gevraagd? Of was ze samen met hem gegaan, en had ze er glimlachend bij gestaan toen hij een enorm bedrag had opgehoest voor een slipje waarvan ze wist dat hij het later van haar lijf zou rukken? Aisling kon de gedachte niet verdragen.

Michael zou haar niet bedriegen. Dat zou hij nooit doen, dat wist ze zeker. Hij had tegenwoordig nog maar amper tijd om met de jongens te spelen, verdorie. Hij besteedde zo ongeveer elk vrij moment van de dag aan het werken aan de bijlage van de krant die '...de oplage van de krant zou verdubbelen!' zoals hij zo graag verkondigde.

Ze was het zat om steeds maar weer over de problemen op het alleraatste moment te moeten horen, over hoe hij op het punt had gestaan een technicus van het fotolab te ontslaan nadat deze het voor elkaar had gekregen om een filmpje voor de moderubriek te verpesten, dat voor veel geld in Cannes was geschoten.

In het afgelopen jaar was de krant hun leven gaan beheersen. Eendelozige vergaderingen en brainstormsessies leidden tot het moeten afzeggen van avondjes uit en talloze eenzame weekends waarin Michael, als een hotelgast die zijn kamer niet echt prettig vond, alleen maar thuis was gekomen om te slapen en te ontbijten. Hij was er zelfs niet bij geweest voor het toneelstukje dat de tweeling met Pasen had opgevoerd, waarin ze, in op elkaar afgestemde beige gestreepte gewaden, Petrus en Paulus hadden gespeeld. Aisling had de avond ervoor uren achter de naaimachine gezeten.

'Ik vrees dat ik de komende twee uur zeker nog hier zit,' zei hij op verontschuldigende toon toen hij gebeld had op het moment waarop Aisling klaar had gestaan om naar school te gaan. 'Het spijt me. Maar zeg ze dat ik aan ze denk, goed? Zeg maar dat ik ze van het weekend meeneem naar McDonald's, oké?'

‘Pappa moest werken, jongens,’ troostte ze haar beide aposteltjes toen het applaus verstomd was en de acteurs door hun trotse ouders omhelsd werden.

Bij de gedachte aan de jongens, die als twee druppels water op hun vader leken, voelde ze zich meteen weer een stuk beter. Michael hield zielsveel van zijn kinderen, en hij zou ze nooit bedriegen. Hij zou haar nooit bedriegen. Ze wist het gewoon heel zeker.

Er moest een verklaring voor het Visa-bonnetje zijn. Ja, natuurlijk was er een verklaring voor. Ze voelde zich beter nu, bij de gedachte aan hun gezin en aan wat het voor hem betekende. De gedachte bezorgde haar weer het gevoel dat ze vaste grond onder de voeten had. Hij zou zijn gezin nooit op het spel zetten voor een affaire met de een of andere del. Sterker nog, ze kon zich Michael zelfs niet eens voorstellen in een ondergoedzaak. Hij had een blóédhekel aan winkelen.

Hij had altijd gezegd dat ze geld voor zichzelf moest uitgeven, dat ze geld moest spenderen aan kanten hemdjies en die Franse slipjes, zoals de niemendalletjes die ze jaren geleden had gekocht toen haar flatgenootje, Jo, haar had meegesleept naar Clerys om in de bakken met speciale aanbiedingen te snuffelen.

‘Je draagt tegenwoordig nooit meer van dat soort dingen, lieveling,’ zei Michael altijd bij het zien van een foto met sexy ondergoed in een tijdschrift of in de krant. Maar tijdens hun hele huwelijk was hij nog nooit zelf naar een lingeriezaak gegaan om persoonlijk iets voor haar te kopen.

‘Hoe kan ik nu weten dat je sexy ondergoed wilt hebben als je me dat niet zegt?’ had hij een keertje met Kerstmis gevraagd, nadat Aisling in de lach was geschoten toen ze het papier van alweer een kookboek van Delia Smith had gehaald. ‘Lieve help, jij hebt al twee uur nodig om een rok te kopen! Hoe moet ik dan iets vinden wat bij je in de smaak zou kunnen vallen? En dan nog wel óndergoed!’

Aisling zei nooit dat zij precies wist wat hij voor Kerstmis wilde hebben omdat ze naar hem luisterde en in oktober al met haar kerstinkopen begon. Maar ja, zij had dan ook de tijd om naar Henry Street te gaan en zorgvuldig naar de juiste cadeaus te zoeken. Daar had Michael het altijd veel te druk voor.

In plaats van de verkeerde maat blouse of de verkeerde kleur trui voor haar te kopen, drukte hij haar altijd wat geld in de hand. ‘Voor-

uit, verwen jezelf, Ash, en koop een stel mooie kleren, goed? Ga samen met Fiona; ze heeft zo'n goede smaak?

Aisling legde zich neer bij de geïmpliceerde kritiek, en ging de stad in met haar slanke buurvrouw met haar perfecte aerobicfiguur. Ze háátte dat soort winkelen. Ze zocht zich suf naar iets wat Michael mooi zou vinden en wat haar ook nog eens zou staan.

Net wanneer ze dan de moed had gevonden om iets te passen, kwam er zo'n maatje vierendertig verkoopstertje naar haar toe om haar verwaand te vragen of ze misschien hulp nodig had. Aisling wist zeker dat deze ranke nimfen met opzet wachtten tot er zeker nog tien klanten in de winkel waren alvorens aan haar collegaatje achter de kassa te vragen of ze die roze blouse of wat dan ook, ook nog in maat vierenveertig hadden.

Met een vuurrood hoofd stond Aisling dan met een ontzettend pijnlijk gevoel te wachten terwijl de verkoopster haar met een superieure uitdrukking op haar gezicht vol lachrimpels en kraaijenpootjes van top tot teen opnam.

Soms had Aisling echt zin om die brutale meiden een draai om de oren te geven en te zeggen dat ze vroeger ook een sexy maatje vierendertig was geweest. Vóór twee kinderen en een van de vroege ochtend tot de late avond toegankelijke koelkast haar figuur hadden veranderd. Maar wat had het voor zin?

In plaats daarvan hield ze haar mond terwijl een woedende en loyale Fiona op de krengementtoer ging, en eiste om de behoorlijke modellen te zien aangezien ze '...weigerde om er in dit soort uitverkooprommel bij te lopen'. Fiona vond altijd wel een loszittend draadje of een ontbrekende knoop aan alles wat de steeds zenuwachtiger wordende verkoopsters haar lieten zien.

Goddank voor Fiona, dacht Aisling, wanneer de aanblik van strakgespannen knoopsluitingen aan dure broeken en chique blouses haar een onvermijdelijk gevoel van depressie bezorgde, en ze hun expeditie moesten onderbreken voor een donut voor de troost bij Bewley's.

'Belfast,' kondigde Fiona aan, na een bijzonder ontmoedigende middag waarop alles dat Aisling gepast had of te strak, of even wijd als een tent had geleken. 'We moeten naar Belfast. Ze hebben daar fantastische winkels. Ik ben dol op de winkels in de Castle Court, en je zult er je vingers aflikken. We zouden maandag kunnen gaan, heb je dan tijd?'

‘Dat doen we!’ Aisling voelde zich meteen een heel stuk beter. ‘Ik ga morgen meteen op dieet,’ bezwoer ze met een bovenlip die onder de suiker zat en een kop schuimende cappuccino voor haar neus. Maar de volgende dag, toen ze Michael zijn favoriete lamsschotel serveerde, kon ze het niet laten om daar, naast de bonen van het Weight Watchers-recept die ze voor zichzelf had klaargemaakt, zelf ook wat van te proeven. En, nou ja, een stukje chocoladetaart kon toch ook niet zoveel kwaad.

Ze was altijd dol geweest op chocoladetaart. Zozeer zelfs dat ze er, ondanks de heftige protesten van haar grootmoeder, op had gestaan om hem als haar bruidstaart te hebben. In gedachten kon ze het broze stemmetje nog steeds horen dat rampspoed had afgekondigd voor het jonge stel dat de traditie aan de laars lapte en zwichtte voor al die nieuwlichterij.

Aisling moest bijna lachen om de ironie van het geheel. Oma Maguire had vanaf haar plekje in de een of andere verre uithoek van de dierbare gestorvenen waar ze naartoe verbannen was, ongetwijfeld zitten grinniken om de hachelijke toestand waarin haar kleindochter verzeild was geraakt. Regelrecht naar de hel, had Michael altijd grappend opgemerkt na enkele minuten naar oma’s boosaardige geroddel geluisterd te hebben.

Aisling dacht aan Michael en de zijden stropdas van Paul Costello die ze vorige week, voor hun trouwdag, trots aan zijn kant van het bed had neergelegd. Ze legde het Visa-bonnetje zorgvuldig op tafel, steunde haar hoofd op haar handen en sloot haar ogen.

Deze maand was het twaalf jaar geleden dat Aisling zich, op een stralende ochtend, met zorg gehuld had in een witte, kanten japon en een kroontje van rozen op haar hoofd had gezet voor haar huwelijk met Michael Moran, de ambitieuze, jonge journalist die ze, vanaf het eerste moment waarop ze zijn knappe gezicht gezien had, aanbeden had.

Het was een schitterende bruiloft geweest. Mam had haar dicht tegen zich aangedrukt en met tranen in de ogen gefluisterd: ‘Ik hoop dat je heel gelukkig zult worden, lieveling.’ Zij en haar kersverse echtgenoot waren het hotel uit gerend naar Michaels oude Renault die door zijn vrienden van het voetbalteam van de krant zorgvuldig versierd was met toilettrollen en lege blikjes.

Dat was de mooiste dag van haar leven geweest tot op die frisse

novemberochtend waarop Phillip en Paul geboren waren na een urenlange, zware bevalling. Uitgeput en bekaf had ze met haar baby's in de armen achterover in de kussens gelegen terwijl Michael met een verwonderde uitdrukking op zijn gezicht, glimlachend op haar had neergekeken.

Toen Phillips handje zich rond zijn vaders pink had gesloten, had Michael zowaar gehuild. Daarna was hij op het bed gaan zitten, had hij zijn sterke armen om zijn gezin geslagen en zijn betraande wang tegen die van Aisling gedrukt. Baby's grepen vingers automatisch beet. Dat wist ze. Ze had stapels moeder-en-babyboeken gelezen. Maar ze hield haar mond en liet haar man in de waan dat Phillip de hand van zijn vader vasthield.

Enkele dagen geleden nog had ze de bewerkte zilveren lijst afgestoft met de groepsfoto van de bruiloft. Haar ouders hadden met een strak gezicht in de camera gekeken, in tegenstelling tot Michaels vader en moeder die tijdens de fotosessie de slappe lach hadden gekregen. Wie had verwacht dat de Morans het maar twaalf jaar met elkaar zouden uithouden, in plaats van 'tot de dood ons scheidt'? Ja, dood, of een andere vrouw.

'Ik wist wel dat je een puinhoop van je huwelijk zou maken,' kon ze haar vader vals horen zeggen, terwijl hij minachtend neerkeek op de dochter op wie hij nooit echt trots had kunnen zijn. 'Je hebt nog nooit iets goed kunnen doen.'

De tranen sprongen Aisling in de ogen, rolden over haar wangen en drupten op haar verschoten blauwe sweatshirt. Hij was van Michael geweest en ze herinnerde zich hoe hij hem gedragen had toen hij, nadat ze die dure terrasdeuren hadden laten aanbrengen, zelf het terras had gelegd. In gedachten zag ze hem nog glashelder voor zich – zijn donkere haar was nat van het zweet, terwijl hij met een geconcentreerd gezicht de zoveelste tegel op de plaats legde en met een hamer in het zand tikte alsof hij nooit anders gedaan had.

Misschien is het allemaal maar een vergissing, dacht ze hulpeloos. Ze stond op om, zoals ze elke ochtend deed, de ontbijttafel af te ruimen. Zonder erbij na te denken veegde ze de kruimels op een bord en duwde ze de zak met Rice Krispies terug in de kartonnen doos. Hoezeer ze ook probeerde om de jongens zover te krijgen dat ze pap aten, ze wilden nooit iets anders dan Choco Pops of Rice Krispies voor het

ontbijt. Vergeet niet om Krispies te kopen, hield ze zichzelf voor, nadat haar brein weer op de huishoudstand was gesprongen.

Er was een tijd geweest waarin ze meer wist van autoverzekeringen dan van ontbijtproducten, meer van de ouderdomstoeslag van een tien jaar oude Porsche dan van wat een kind van tien aan voedingsstoffen binnen behoorde te krijgen. Dertien jaar geleden, op het drukke verzekeringskantoor aan de O'Connell Street, had ze de afdeling autoverzekeringen maandenlang vrijwel zelfstandig bestuurd. Toen de afdelingschef plotseling een betere baan had gekregen en vertrokken was, hadden ze Aisling gevraagd om het over te nemen, en ze had geen moment gearzeld.

Nu vroeg ze zich weleens af hoe ze het allemaal voor elkaar had gekregen. Hoe ze kalm en capabel aan het hoofd van die afdeling had gestaan en verantwoordelijk was geweest voor twaalf ondergeschikten en duizenden cliënten. En ze had het nog leuk gevonden ook. Het was een uitdaging geweest voor Aisling Maguire, de werkende vrouw, maar een angstaanjagend idee voor Aisling Moran, de huisvrouw. Ze was altijd van plan geweest om weer te gaan werken zodra de tweeling oud genoeg was, maar op de een of andere manier was het, naarmate ze langer thuis bleef, steeds moeilijker geweest om de arbeidsmarkt weer op te stappen.

Michael, die het heerlijk had gevonden dat thuis alles op rolletjes liep, die de meest verrukkelijke maaltijden kreeg voorgeschoteld en trots was op zijn knappe zonen die, wanneer hij 's avonds thuiskwam van zijn werk, om de aandacht van hun vader vroegen, had Aisling nooit het zetje gegeven dat ze nodig had om weer aan het werk te gaan. De jaren verstreken, geld werd steeds minder een probleem en uiteindelijk was er ook voldoende om, als Ash weer wilde gaan werken, een oppas te kunnen betalen. Maar waarom zou ze zich uitsloven?

'De jongens hebben je nodig, lieveling,' zei hij altijd, wanneer ze over werken begon. 'Ze mogen dan wel op school zitten, maar dat betekent nog niet dat ze hun moeder niet nodig zouden hebben wanneer ze thuiskomen, wel? Hoe dan ook, mijn secretaresse zeurt altijd over het feit dat ze haar drie kinderen moet achterlaten bij haar moeder, en om de week is ze te laat omdat een van hen koorts heeft, verkouden is of wat dan ook heeft. Je moet blij zijn dat je niet hóéft te werken!' had hij er onveranderlijk aan toegevoegd, waaruit duidelijk was gebleken dat hij de taak van een huisvrouw niet als werk beschouwde.

Hij had waarschijnlijk wel gelijk, dacht Aisling dan met een zucht. Uit de bladen die ze zo graag las wist ze hoe moeilijk werkende moeders het hadden. Ze stonden altijd vol met verhalen over vrouwen die vastzaten in een eindeloos kringetje van werk, kinderen en huishouden, waarbij ze op zaterdag de hele dag in de keuken stonden om enorme lasagnes te maken om die vervolgens in te vriezen. Michael had gelijk. Ze bofte dat hij zoveel verdiende dat ze thuis kon blijven.

Ze hadden er ooit eens ruzie om gemaakt toen Aislings zus Sorcha, die ondraaglijk zelfingenomen was na haar recente promotie bij de Londense bank waar ze werkte, gevraagd had waarom Aisling haar brein liet weggroten door elke dag thuis te zitten.

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ze dat tegen me heeft gezegd,’ zei Aisling nijdig, toen ze in de auto op weg waren naar huis. ‘Ze behandelt me als een tweederangsburger omdat ik niet aan het hoofd van een bank sta of zo. Hoe durft ze zoiets tegen mij te zeggen! Ik zou weleens willen zien hoe zij het huishouden regelt en voor twee kinderen zorgt. Ik werkte al toen zij nog op de basisschool zat!’

‘Laat haar maar kletsen,’ zei Michael op effen toon. ‘Ze is alleen maar jaloeers omdat jij een man, twee schatten van kinderen en een mooi huis hebt. Ze zou niets liever willen dan trouwen, maar ik kan me geen man voorstellen die zo stom is om haar te willen hebben. Hoe dan ook,’ hij haalde een hand van het stuur en legde hem op Aislings knie, ‘je zou het niet eens leuk vinden om te gaan werken. Alles is enorm veranderd sinds de tijd dat je nog werkte. Ik bedoel, waar zou je moeten beginnen?’

Aisling was woedend. ‘Hoe bedoel je, waar zou ik moeten beginnen?’ vroeg ze fel.

‘Nou, je kunt moeilijk verwachten dat je, na zeven jaar uit de running te zijn geweest, meteen weer een goede baan zult kunnen vinden,’ zei hij bot. ‘Je weet helemaal niets meer van wat een secretaresse moet kunnen, of wel? Aan het feit dat je in staat bent om een volmaakte quiche te maken heb je weinig wanneer je tegenwoordig voor het minste baantje al een universitaire titel nodig hebt.’

De rest van de weg naar huis zei ze niets meer. Ze was ziedend. Michael wachtte met een poging het weer goed te maken tot het moment waarop ze in bed stapte.

‘Lieveling, je weet toch dat de kinderen een oppas verschrikkelijk

zouden vinden. Ze zitten dan wel op school, maar dat betekent nog niet dat ze hun moeder niet nodig zouden hebben.' Hij drukte zijn neus in haar hals, gaf kleine kusjes op haar sleutelbeen en ging verder met het kussen van de gevoelige huid tussen haar borsten. 'Je hóéft niet te werken, schat,' fluisterde hij. 'Ik zal wel voor je zorgen.'

Aisling besloot vrede te hebben met het feit dat ze een fulltime-huisvrouw was. Toen de tweeling wat ouder was, volgde ze een aantal gourmet kookcursussen tot ze in staat was om, als de beste koks, een zalm en croûte op tafel te toveren en met haar ogen dicht aardbeien-feuillettegebak te produceren. Toen ze genoeg had van koken, stortte ze zich op borduren, en een jaar later waren alle eetkamerstoelen voorzien van een zitting met een ingewikkeld geborduurd patroon van zonnebloemen op een stralende zomerdag.

Tegen de tijd dat ze klaar was met de cursus binnenhuisdecoratie, waren alle muren volgens speciale vodenrollerstechnieken geschilderd, en waren de radiatoren via een sponstechiek van een nieuw kleurtje, en een randje gestencilde klimopmotieven voorzien. Michael maakte grapjes dat ze hem ook nog onder handen zou nemen als hij maar lang genoeg stil bleef zitten. Afgezien van een cursus hersenchirurgie, was er voor haar niet veel meer over in het cursusaanbod voor volwassenen.

En nu zat ze nog steeds in de keuken met een berg strijkgood, de ontbijtboel die nog afgewassen moest worden en in haar gedachten de wetenschap dat haar man haar bedroog. Het feit dat je probleemloos een hollandaise saus kon maken, betekende nog niet dat je man daarom niet vreemd zou kunnen gaan.

Alsjeblieft, God, laat het een misverstand zijn. Waarom zou het geen dom misverstand kunnen zijn? Ik bedoel, ik zou het toch geweten hebben als hij iemand anders had, of niet?

Misschien had hij het ondergoed wel voor háár gekocht, als een verlaat cadeau voor hun trouwdag. Misschien was hij wel van plan om haar te verrassen, en misschien had hij haar het bonnetje wel expres laten vinden om haar te plagen. Maar toen herinnerde ze zich de bloemen en de grote doos bonbons die hij haar had gegeven.

Bloemen van een benzinepomp. Hij had ze haar, met een vluchtige zoen op de wang, in de handen gedrukt. Die bonte boeketten met nooit voldoende chrysanten of anjers om het geheel behoorlijk te

kunnen schikken stonden altijd bij benzinepompen als iets wat je op het allerlaatste moment nog mee kon brengen. En dat was ook precies wat haar cadeau voor hun trouwdag was geweest – iets dat hij snel, op het allerlaatste moment nog even had gekocht.

Maar gelukkig was ze in staat geweest om er, met behulp van haar cadeau van afgelopen Kerstmis, toch nog een behoorlijk boeket van te maken – een dik boek over bloemschikken dat waarschijnlijk bij Easton boven op de stapel van speciale kerstaanbiedingen had gelegen, toen Michael daar snel nog even was binnengewipt om op de valreep zijn kerstinkopen te doen.

‘Bloemen! O, wat zijn ze mooi,’ zei ze, terwijl ze zich niet eens verbaasd had over het feit dat haar man zich pas herinnerd had dat het hun trouwdag was toen hij van zijn werk op weg naar huis bij de pomp was gestopt om te tanken. Hij was nooit iemand geweest die zijn cadeautjes met zorg en aandacht uitzocht. Dus hoe kwam het dat hij dit gebrek op zo’n spectaculaire wijze te boven was gekomen in Dublins meest exclusieve lingeriezaak?

Het was gewoon niet te vatten. Aisling schudde het hoofd bij de gedachte aan haar man met een andere vrouw, zijn naakte lichaam in de armen van een ander, zijn mond op de lippen van een andere vrouw en zijn ogen die donker waren van begeerte. Fluisterde hij haar naam met dezelfde hese stem die hij gebruikte wanneer hij Aisling in zijn armen hield?

Wie was die andere vrouw? Hoe zag ze eruit? De vragen borrelden in haar op terwijl ze zich een beeld probeerde te vormen van haar rivale. Ze was waarschijnlijk slank, beeldschoon en intelligent, met een belangrijke baan en gespreksthemas die de speciale aanbieding bananen bij de supermarkt die week, overtroffen.

Hoe had hun dit kunnen overkomen? Ze had zich van haar leven niet kunnen voorstellen dat Michael met een andere vrouw naar bed zou kunnen gaan, dat hij hun huwelijk zou kunnen verraden.

Hartstochtelijke verhoudingen kwamen voor in de vriendenkring van Fiona en Pat Finucane, waar scheiden en het vinden van een nieuwe partner even gemakkelijk was als het bestellen van een fles champagne in het duurste restaurant van de stad.

Zelf had ze er helemaal geen behoefte aan om op zoek te gaan naar een andere man, naar een jongere versie van Michael. Ze was dertien

jaar geleden verliefd op hem geworden en ze wilde hem niet voor iemand anders verruilen. Maar wat als hij haar wel voor een ander wilde verruilen?

Ze spoot afwasmiddel in de gootsteen, draaide de warmwaterkraan ver open en liet het schuim ontstaan. Daarna stak ze haar ongehand-schoende handen in het warme sop en waste ze de mokken, borden en kommen van het ontbijt van de jongens af. Elke dag van de week was hetzelfde. Onder het afdrogen en wegruimen van de borden luis-terde ze naar de Gerry Ryan Show op de radio. Maar vandaag deed ze dat met een gebroken hart.

Elk onderdeel van haar bestaan, elke banale taak in huis, alles werd opeens bedreigd door het bestaan van een andere vrouw, iemand met wie Michael naar bed was gegaan.

Aisling hield op met opruimen en probeerde haar verwarde ge-dachten op een rijtje te krijgen. Nee, dit kon niet waar zijn. Hij hield van haar. Ze waren getrouwd! Hij kon er niet vandoor gaan met een ander, hij zou er niet vandoor gaan met een ander. Lieve help, hij scha-terde het uit van de lach wanneer ze hem Fiona's laatste roddels ver-telde over haar overspelige kennissen.

Michael zou haar niet bedriegen. Ze moest geen overhaaste con-clusies trekken. Dat was het. Er was waarschijnlijk een volkomen lo-gische verklaring voor. Ineens was ze weer hoopvol, en ze wist dat er maar één manier was om erachter te komen. Als Michael iets met zijn creditcard kocht, dan stopte hij het afschrift ervan altijd in het archief. Hij had meerdere accordeonmappen in zijn kast waarin hij zijn re-keningen, bankafschriften, geboortebewijzen en creditcardafschriften bewaarde.

Met bevende handen trok Aisling het strikje van de bovenste map los, waarna ze in de alfabetische, genummerde vakken naar de af-schriften van zijn creditcards zocht. Aanvankelijk vond ze niets anders dan bankafschriften, en gas en elektrarekeningen waarop, met keurige rode letters, 'betaald' stond.

Ze keek in de tweede map, zocht eerst onder de C van creditcards, en toen onder de V van Visa. En daar zag ze ze, ingeklemd tussen een stapel formulieren van de ziektekostenverzekering.

Aisling haalde de vertrouwde afschriften van de creditcard voor-zichtig uit de map en spreidde ze vervolgens uit op de zachte beige

vloerbedekking van de slaapkamer. De kat was weer eens aan het ver-
haren, schoot het afwezig door haar heen.

Het duurde niet lang voor ze de afboeking van de Lingerie de Paris had gevonden. Helaas stond het ingeklemd tussen andere, even schandalig hoge uitgaven die Aisling een brok in haar keel bezorgden.

Zijden ondergoed werd gevolgd door talloze afboekingen voor dure etentjes in Dublins meest trendy restaurants, restaurants die zij nog nooit vanbinnen had gezien. En toen zag ze een afboeking op naam van Jurys Inns, het chique hotel dat ze naast Christ Church Cathedral hadden gebouwd. De datum was twee dagen voor hun trouwdag.

Ze keek er met niets ziende ogen naar. Michael was nooit goed geweest in het onthouden van data, maar Aisling kon zich de tiende juni nog goed herinneren. Phillip had een buikgriep opgelopen en kwam met koorts uit school. Ze had het grootste gedeelte van de middag besteed met hem naar de wc te begeleiden waar hij probeerde om als een dwars kind van vier bij zijn moeder op schoot zittend over te geven. Michael was, heel typisch, voor onderhandelingen over de bijlage van de krant, in Londen geweest. Hij zou pas de volgende avond thuiskomen.

Tegen de tijd dat de dokter eindelijk was gekomen, was Paul ook begonnen met spugen, en voelde Aisling zichzelf ook niet al te fit. Drie injecties met Maxalon later lagen de jongens diep in slaap onder hun identieke Manchester United-dekbedhoezen. Zij zat doodmoe, ellendig en met een pijnlijke arm als gevolg van de injectienaald van de dokter, op de bank.

‘Je moet het van de positieve kant bekijken,’ zei Fiona bemoedigend, toen ze de auto van de dokter voor het huis van de Morans had zien staan en had opgebeld. ‘Om een paar kilo kwijt te raken is een tweedaagse buikgriep altijd nog beter dan een weekend op een beautyfarm!’

‘Fiona, je bent knettergek, weet je dat?’ had Aisling lachend gezegd. ‘Ik ken niemand anders die, bij het hangen boven de wc-pot, aan afvallen moet denken.’

‘Maar ik maak je aan het lachen, of niet?’ had haar vriendin gezegd. ‘Lachen is het allerbeste medicijn tegen wat voor ziekte dan ook. Daarom bel ik Pats kreng van een zus altijd op wanneer ik ziek ben. Ik ken niemand die zo’n hypochonder is als zij. Ik lig altijd meteen in een deuk wanneer ik haar hoor jammeren over maagspoelingen of de

laatste kwaal waar ze aan méént te lijden nadat ze weer eens in een van haar medische tijdschriften heeft zitten lezen.

Het is een psychologisch iets, het is het idee als een hypochonder te klinken dat de doorslag geeft. Dan denk ik: klaag ik ook zo? en dan voel ik me meteen een heel stuk beter!

‘Misschien zou ik haar ook eens moeten bellen,’ zei Aisling. ‘De tweeling is vanavond niet echt spraakzaam en zelfs de poes is op zoek gegaan naar vriendjes.’

‘Waar is Michael?’

‘Naar Londen met de redacteur en de directeur. Met de bond vergaderen over de bijlage – als ze niet in peperdure restaurants zitten te schranzen. Hij heeft net gebeld om te zeggen dat hij in het hotel was om zich te verkleeden voordat ze uit eten gingen.

Hij zei dat ze naar een restaurant gingen waar lady Di ook altijd ging eten. San Lorenzo’s,’ voegde ze eraan toe.

‘Michael boft maar,’ zei Fiona. ‘Ze zijn er nooit wanneer het eens niet zo prettig is om kinderen op te moeten voeden, is het niet? Pat was praktisch in geen velden of wegen te bekennen toen Nicole een paar jaar geleden die verschrikkelijke maagontsteking had, want stel dat iemand hem zou vragen om iets te doen in de trant van luiers verschonen of zo.’

‘Ja, ik weet wat je bedoelt,’ mompelde Aisling, terugdenkend aan Michaels kortaffe telefoontje. ‘Hij had alleen best een beetje meelevender mogen klinken. Ik zit thuis vast met twee zieke kinderen, en hij loopt zich kostelijk te amuseren. Hij had nog niet eens twee minuten tijd voor me over.’ Ze zweeg abrupt in het besef dat ze kinderachtig was.

‘Arme stakker,’ zei Fiona zacht, op het toontje dat ze reserveerde voor haar dierbare zesjarige dochtertje, Nicole. ‘Ik ga wel even naar de videotheek om een heerlijke, sappige, romantische film voor je te halen waar je dan lekker bij kunt zitten janken, oké? En als Michael dan nog een keertje belt, dan zeg je hem maar dat je verwend wilt worden en dat je een grote fles parfum van de taxfree van hem verwacht om je op te vrolijken!’

‘Nou, ik denk niet dat hij nog belt, want hij zei dat ik maar vroeg naar bed moest gaan en dat hij waarschijnlijk pas laat terug zou komen,’ zei Aisling.

‘Dan laat je toch een boodschap voor hem achter, Ash. De meeste van dat soort hotels voor zakenlui hebben voor elke kamer een antwoordapparaat. Dan zeg je hem dat je zielig bent en zorg je ervoor dat hij zich schuldig gaat voelen, en dan belt hij je wel terug.’

‘Ik weet niet eens in welk hotel hij zit,’ realiseerde Aisling zich. ‘Dat ben ik vergeten te vragen.’ Ze had er meteen spijt van dat ze het gezegd had. Ze wilde niet dat Fiona zou weten dat Michael van huis kon gaan zonder te vertellen waar hij de nacht door zou brengen. Het leek dan net alsof zij en Michael niet met elkaar spraken. En dat deden ze natuurlijk wel.

‘Ach, wat doet het er ook toe,’ zei Fiona net even te kortaf. ‘Hij komt waarschijnlijk zó laat thuis dat hij je toch alleen maar wakker zou maken als hij belde. Ik ga die video even voor je halen. Ik ben zo bij je.’

Een uur later zat Aisling naar *Sleepless in Seattle* te kijken. Flossie zat als een boeddha bij haar op schoot en in haar hand hield ze een warme whisky – afkomstig uit Pats fles met twaalf jaar oude Scotch. Die avond sliep ze slecht en voelde ze zich eenzaam in het grote, tweepersoonsbed.

Ze lag die nacht te draaien en te woelen, en droomde van geschifte artsen die haar met enorme injectienaalden zwaaiend achtervolgden. Ze werd wakker met het onaangename gevoel dat ze altijd overhield aan nachtmerries. Terwijl ze uitgeput lag te kijken naar de rode cijfers van de wekkerradio naast het bed die onstuitbaar naar de zeven uur toe tikten, vroeg ze zich af waarom Michael niet uit Londen had gebeld.

Hij belde niet, en toen hij die avond thuiskwam had hij zó’n pestbui dat ze ervan uitging dat er heel iets ergs met de bijlage was gebeurd.

‘Alles is in orde,’ antwoordde hij kribbig, toen ze het uiteindelijk had durven vragen. ‘Ik ben alleen maar moe na een lange dag van besprekingen en een eindeloos zakendiner.’

De moeiteloze manier waarop hij had gelogen trof haar nu als een stomp in de maag. Geen gestamel en gestotter. Hij had gelogen met de kalmte van een bedreven leugenaar. Hij had haar niet eens verteld in welk hotel hij logeerde, en het was niet eens bij haar opgekomen om ernaar te vragen. Had ze het wél gevraagd, dan zou hij natuurlijk

hebben gezegd dat ze maar beter niet kon bellen omdat hij toch weg was voor dat zakendiner.

Een zakendiner, ja, ja, dacht ze, terwijl ze het volgende afschrift op-pakte. Wie had hij die nacht in het hotel in zijn armen gehad terwijl zij het hoofd van hun tienjarige zoontje boven de wc-pot gebogen had gehouden? Ze zag een afschrijving van Interflora, en het bedrag was hoog genoeg om er een heel stadion met bloemen mee te vullen.

Opeens realiseerde ze zich dat Fiona het wist. Ze moest het weten. Waarom had ze anders gevraagd waar Michael die nacht was? Waarom zou ze anders geprobeerd hebben om het hele incident zo snel mogelijk af te doen?

En waarom zou ze anders gekomen zijn met die vreemde geschiedenis over een stel vrienden van haar die uit elkaar waren, mensen die Aisling niet eens kende? Dat was vorige week geweest, toen ze na hun lunch in de Merrion Inn samen naar de supermarkt waren gegaan.

Ze duwden hun wagentjes door de diepvriesafdeling toen Fiona begonnen was over de laatste echtgenoot die ze kende die van het echtelijke pad was afgedwaald.

‘Ik heb het altijd meteen door,’ verkondigde Fiona. ‘Die man had van zijn leven nog nooit iets aan zijn conditie gedaan, en opeens loopt hij driemaal per week in trainingspak door het park te joggen. Wat leid je daaruit af, Aisling?’

Ze wachtte niet op een antwoord. ‘En zijn kleren! God, je had hem afgelopen Kerstmis op die party bij de Ryans moeten zien. Hij droeg een spijkerbroek op een cocktailparty, stel je voor! Ik vroeg hem of hij tegenwoordig bij Bon Jovi speelde, maar daar kon hij niet om lachen.’

Fiona hield even haar mond om een pakje magere biefstuk in haar wagentje te gooien, en vervolgde toen: ‘Echtgenotes merken het nooit, weet je. Al die extra aandacht voor hun uiterlijk, fitness en nieuwe slips vallen thuis nooit op, en voordat je het woordje “verhouding” kunt zeggen, is er alweer een huwelijk naar je-weet-wel.’

Ze had Aisling een langdurige, veelzeggende blik toegeworpen. Aisling begreep nu dat Fiona haar met die blik tot nadenken had willen aansporen.

‘Pat zou het niet in zijn hoofd halen om iets buiten de deur te zoeken,’ had Fiona ooit eens, op een onbewaakt moment gezegd. ‘Hij weet verdomd goed waar het beleg op zijn boterham vandaan komt,’

had ze eraan toegevoegd. Fiona wist dat haar man haar nooit zou bedriegen omdat hij daarmee zijn positie als partner binnen haar vaders lucratieve advocatenpraktijk op het spel zou zetten.

Terwijl Aisling nog een afschrift bestudeerde, op zoek naar nog meer bewijzen voor de leugens van haar man, bedacht ze met een dof gevoel dat Michael altijd zelf voor het beleg van zijn boterham had gezorgd.

Haar vader had twintig jaar lang op een accountantskantoor gewerkt en had juist voldoende pensioen om zichzelf en haar moeder te kunnen onderhouden. Zelfs als hij in staat was geweest om Michael te helpen bij zijn spectaculaire beklimming van de journalistieke ladder, dan zou Michael zijn hulp toch niet geaccepteerd hebben. Hij was een geniale jonge journalist met een oogje op de bovenste sport van de ladder, en hij had bij het openen van de verschillende deuren die toegang gaven tot de corridors van macht, nooit hulp van iemand anders nodig gehad.

Nu, op veertigjarige leeftijd, was hij plaatsvervangend hoofdredacteur van een van de grootste zondagskranten van het land, en als zijn ster bleef rijzen, dan zou het niet lang meer duren voor hij tot hoofdredacteur van een van de zusterbladen van de krant werd benoemd.

En als dat gebeurde, dan was het niet ondenkbaar dat zij niet de vrouw aan zijn zijde zou zijn. Maar wie dan wel?

Ze liet het laatste afschrift op de grond vallen en kwam langzaam overeind. Ze pakte de telefoon aan zijn kant van het bed zonder bewust het lege sinaasappelsapglas te registreren dat hij die ochtend mee naar boven had genomen en voor haar had laten staan om mee terug naar beneden te nemen. Onder normale omstandigheden zou ze op dit moment van de dag het bed al hebben opgemaakt, en was ze waarschijnlijk bezig geweest met het stofzuigen van de kamer van de jongens en het opruimen van de boeken, de strips en het speelgoed dat ze achteloos op de vloer hadden laten slingeren.

Op dit moment kon het haar niet schelen of het huis zou instorten. Ze moest eerst weten wat er aan de hand was en met wie Michael een verhouding had. En misschien dat ze dan zou ontdekken dat het één groot, afschuwelijk misverstand was.